

GRUPUL DE REFLECȚIE

PRIVIND

DEMOCRATIA REALĂ

Caiete periodice, cu dezbateri, opinii și considerente referitoare la nevoile României

NR. 7
noiembrie 2013

COLECȚIA PERSONALISTĂ
SUB ÎNGRIJIREA LUI CORNELIU LEU

**GRUPUL DE
REFLECȚIE
PRIVIND
DEMOCRAȚIA
REALĂ**

**caiet de dezbateri, opinii și considerente
referitoare la nevoile României**

Nr. 7

An 2013

**COLECȚIA PERSONALISTĂ
SUB ÎNGRIJIREA LUI CORNELIU LEU**

**MODERATORII DEZBATERILOR
GRUPULUI DE REFLECȚIE
PRIVIND
DEMOCRATIA REALĂ:**

**Prof. Dr. Ioan ALEXANDRU
Prof. Dr. Mihai BERCA
Dr. Daniela GÎFU
Prof. Dr. Adrian SEVERIN**

ROMÂNIA NEO-FEUDALĂ

ROMÂNIA NEO-FEUDALĂ

Să analizăm, mai întâi, cuvântul compus *neo-feudală* din titlu pentru a anunța oarecum conținutul prezentei dezbateri pe care o propunem pe marginea articolului final: „*Colonizarea unei națiuni eșuate*”. Elementele antitetice, *neo* (element ce induce ideea de *nou*) și *feudală* (concept propriu unei orânduiri social-economice, situată între sclavagism și capitalism) servesc la zugrăvirea trăsăturii definitorii a democrației românești postdecembriste. Comunismului îi rămâne doar rolul de interfață ideologică. Ceea ce le diferențiază sunt semnificațiile, ponderile și valorile asocierilor politice (cunoscute de noi drept partide politice).

Printr-un proces de intimidare dinamică și permanentă, am asistat la scenarii hollywoodiene. Să ne amintim de “reînvierea” partidelor istorice, mineriadele și câte și mai câte, cu scopul precis de trezire a conștiinței civice, poate chiar a participării civice (unul dintre conceptele cheie pe care l-am învățat înainte de intrarea noastră în U.E.). România încă se mai întreabă cât durează perioada de tranziție spre *neo-comunism*? Vreau să zic, democrație (SÂC!). Mai mult, guvernările care s-au perindat din '89 încoace nu au îndrăznit cu adevărat să se definească în fața societății în termeni *neo-comuniști*. Altfel spus, “aceeași Mărie cu altă pălărie”.

Totuși, de ce *neo-feudală*?

Să facem un scurt excurs în feudalism. La nivelul social, societatea era constituită tripartidic (nobilimea, clerul, țăranimea). Civilizația era dominată de religie, popoarele, țările lumii erau grupate în funcție de doctrina teologică în creștinism, islamism, budism etc. Prin urmare, privind societatea românească de azi, avem tot trei forme asociative: oamenii politici, care sunt și dintre cei mai înstăriți (v. baronii locali), clerul, prin excelență ortodox, care reușește încă să țină lumea cât mai departe de la răzmeriță (nu socotim prea mult grevele tomnatice, care se sting înainte de a apuca presa să scrie despre ele) și cetățenii (că țăranime nu prea mai avem, iar pământurile nu prea mai sunt ale românilor). Cum spune și Adrian Severin privitor la pământul românesc, liderii autohtoni, supuși pentru a nu-și pierde deopotrivă protecția europeană și cea americană “au *închinat* teritoriul asupra căruia domnesc (dar pe care nu-l guvernează) străinătății, respectiv noilor imperii european și euro-atlantic. Protecția externă

(evident, generos compensată prin cedarea atributelor suveranității statale dar și a controlului direct asupra celor mai strategice active/resurse autohtone) este menită să descurajeze sau să contrabalanseze contestările interne”. Cu alte cuvinte, nimic nu se mai face fără acordul celor din afară.

În ce privește dominanta religioasă, nu cred că se mai îndoiește cineva de aplecarea (pseudo)sinceră și prea-încrezătoare a enoriașilor autohtoni.

Alegerea titlului a venit imediat după terminarea eseului semnat de Adrian Severin, *Colonizarea unei națiuni eșuate*, al cărui punct central era: *România de azi nu (mai) este o democrație națională ci o ordine neo-feudală care a fărâmițat țara într-o sumă de baronate, de oligarhii sau de grupuri de interese locale și a transformat cetățenii în iobagi, în suspuși ai unor potențați parohiali*. Paragrafele anterioare acestuia nu fac decât să confirme spusele profesorului.

Familiarizată, de-acum, cu atenta și bine documentata sa descriere cu privire la starea națiunii române, am rămas minute în șir pe gânduri. Gânduri deloc încurajatoare.

Oare bunăstarea României se află în brațele unui sistem democratic viciat sau în cele ale unei dictaturi post-comuniste?

Prima interogare o susține pe a doua, dacă e să ne amintim de temerile marilor gânditori care asociau regresul societal cu principiile democratice. Mai mult, într-un sistem democratic, ne prevenea Platon, liderii „le vor lua bogățiile celor înstăriți, își vor pune deoparte cât vor putea, iar restul îl vor împărți poporului”. Se-ntâmplă întocmai. Liderii politici (că haiduci nu mai avem), nu mai contează de la ce partid sunt?!, nu prea pot lua din visteria personală, rămânându-le doar posibilitatea unor “încarcerări de fațadă”, atunci când sunt la putere, preferabil foarte mediatizate și vocale (a nu se uita cazurile Adrian Năstase pe vreme PDL și George Becali pe vremea USL), urmate de negocierile de culise. Că mai rămâne sau nu și pentru popor, lăsăm cititorul să-și răspundă.

A doua interogare nu face decât să subscrie la spusele fostului lider PRM, “Decât o democrație bolnavă mai bine o dictatură sănătoasă”! Să fie nostalgia fostei dictaturi comuniste sau o referire la dictatura democratică pe care o cunoaștem din plin fiecare dintre noi, cei care am ales să “trăim” în România. Un trai plin de privațiuni impuse de mama Europa, prin glasul doicilor noastre politice.

Vulgul a renunțat, constrâns de puterea bancnotei naționale din ce în ce mai modestă, la drepturile și libertățile cetățenesti în schimbul înavuțirii

baronilor locali, care au știut să profite de ocazia de a proteja tânara noastră democrație postdecembristă. Dar, ce ușurare, conform spuselor prim-ministrului Ponta, vom trece la euro până în 2020, chiar dacă acum s-a declarat “dezamăgit” de rezultatul negocierilor asupra bugetului Uniunii Europene pentru perioada 2014 - 2020, în urma cărora România a obținut suma de 39 de miliarde de euro.

Oare să nu avem nici o vină?

Desigur, noua cenușăreasă în munca de atragere a fondurilor nerambursabile, Ministerul Fondurilor Europene, conform lui Leonard Orban, “va dori să aibă asemenea instrumente care să asigure că regulile jocului sunt respectate, fie că vorbim de zona achizițiilor publice, fie că vorbim de proceduri”. Rezultatele vorbesc de la sine.

O vorbă românească spune: *unde nu-i cap, vai de picioare!* Cap n-a fost că am trăit într-o societate închisă, iar cei care au avut șansa să iasă afară au profitat la maximum când s-a ivit ocazia. Acum și copiii lor. Chiar nepoții! Și, bineînțeles servilii coruptibili, ale căror cizme puturoase încă ne amintesc de măcelărirea viitorului democrat al țării. De picioare ne-am plâns și pe vremea comunistă (amintiți-vă cozile infernale pentru a putea pune ceva pe masă sau cele de la butelii ca să poți încropi o mâncare etc.) și acum (în căutarea unui loc de muncă).

Într-un asemenea context, descris foarte sumar, națiunea română devine doar o mină bună de exploatat, un teritoriu aflat pe placul euro-atlanticilor, o populație din ce în ce mai descurajată.

Democrația???

Un subiect discursiv, care nu mai convinge pe nimeni. Poate, doar, electoral.

Prof.univ.dr.ing.MIHAI BERCA

NEOFEUDALISMUL ROMÂNESC ARE MARI ȘANSE SĂ SE CONSOLIDEZE

*Moto: „Mulțimea n-are opinii. Ea este manipulată de
cei interesați. Creierile prostimii sunt incapabile
a face conexiuni logice și, deci,
nu pot descifra adevărul”*

Adrian Majuru

Doamna Constanța Vintilă-Ghițulescu, autoarea unei cărți formidabile și excelent documentate intitulată „Evgheniți, ciocoi, mojici”, ne atrage atenția că România ar fi putut să fie cu adevărat mare înainte de Primul Război Mondial. A fost mare, însă, numai între cele două războaie mondiale. Autoarea ne mai spune și că „România a intrat în feudalism de abia după ce țările occidentale ieșiseră din sistem”.

Presupunem că a existat o conjunctură istorică cu totul specială, dar și un model de viață, la fel de special impregnat cu anumite secvențe genetice care ne-au făcut să fim, ca țară și ca oameni, altfel decât alții (Boia).

Feudalismul românesc, atât cât îmi aduc aminte, s-a derulat în secolele XVII-XIX, cu prelungire și în secolul XX. Structura socială a feudalismului era alcătuită din familiile de boieri așezate pe diferite trepte de evoluție socială, din ploaia de slugi a palatelor boierești și din iobagi, ultimii fiind poate, ca și astăzi, cei mai năpăstuiți.

Întrebarea care îi frământă pe mulți români este „De ce a intrat România atât de târziu în feudalism și de ce este așezată confortabil și astăzi în neofeudalism?” (accept termenul, care mi se pare foarte potrivit, el fiind folosit de domnul Severin, dar și de alți autori).

Imaginați-vă o ființă umană prinsă în cleștele a trei câini furioși și care trebuie să se apere pentru a nu fi sfâșiată. Practica protecției împotriva câinilor a arătat că cea mai bună metodă este să le arunci mâncare, să le dai astfel de lucru și să fugi. Asta presupune, însă, să ai la tine hrana necesară.

Imaginați-vă acum că au existat lungi perioade, secolele XVII, XVIII și XIX, în care Principatele Române erau ocupate, ca să nu spun încorsetate, în 3 imperii mari, și anume: Imperiul Otoman, Imperiul Rus și Imperiul Habsburgic. Toate aceste puteri se intersectau în stăpânirea actualului teritoriu al țării, deși austro-ungarii erau cei mai specializați. Alternanța cu care teritoriile erau sub stăpânirea sau influența imperiilor a existat suficientă vreme pentru a lăsa urme.

În aceste condiții, marile familii boierești, dintre care se alegea „domnul țării” sau „domnia țărilor”, își creau ca un lanț al slăbiciunilor – o rețea de boieri mai mici, ce constituiau pătura de susținere a lor, ca mai mari ai dregătoriilor „Domniei”, față de care se obligau politic și moral în a-i susține pe mai departe. Cum dregătorii nu erau altceva decât miniștri, se înțelege că boierii mai mici erau „baronii locali”.

Deși încă de pe vremea aceea principatele aveau o anumită împărțire administrativă, nimeni nu ținea cont de ea. Administrația se efectua, în sate, în jurul conacelor stăpânite de boieri. De precizat că lanțul boieresc s-a lungit cu

noi verigi. Această organizare socială a ținut multă vreme, inclusiv după Revoluția de la 1848, și a reînviat astăzi sub forma acestui neofeudalism. Sub o formă mascată primitivă el a existat și în epoca comunistă, numai că iobagii se numeau cooperatori.

Mai ales cel de Al II-lea Război Mondial a adus schimbări importante în geopolitica, dar și în politica regiunii. Ciuntită de importante teritorii, România a devenit mai rotundă, dar nicicum mai inteligentă, iar dacă astăzi mai existăm în forma geografică cunoscută numai bunului Dumnezeu trebuie să-i mulțumim.

Cel de-al doilea aspect care a marcat viața românilor încă din primul feudalism a fost „dinamica lentă a mișcării umane” sau ceea ce cronicarii vremii numeau „LENEA LA ROMÂNII” care, atenție, era generată de o nutriție specifică mai ales la nivelul iobagilor și apoi al țăranilor. Combinația alimentară se numea „mămăligă cu țuică”, ori o asemenea combinație era destinată să te leșine toată ziua și să-ți taie pofta de muncă. Practica era prezentă până la ultima treaptă a boierimii. Cu alte cuvinte întreaga sau aproape întreaga populație a României deținea acest sindrom al lenii mămăligii cu țuică, descris în numeroase documente ale vremii, dar cu deosebire în corespondența diplomatică.

Alte trei aspecte se cuvin subliniate în continuare:

1. Comportamentul boierilor era cel puțin duplicitar, căci ei în afara „domnului”, care cel mai adesea nu conta și era repede schimbat, aveau nevoie simultan de protecția a cel puțin două imperii (turcii și rușii) și adesea aveau nevoie și de protecția Poloniei sau a Austro-Ungariei. Ori protecția costă. Se plătea, și uneori cu bani grei, adunați în final tot de la cei săraci, așa cum se întâmplă și în neofeudalismul de azi.
2. Apariția necesarului de meșteșugari a constituit o mare problemă. Din rândurile țăranimii foarte greu și rar se putea naște un

meșteșugar. Din acest motiv ei erau importați din occident și au constituit, ulterior, nucleul nașterii industriașilor români, a burgheziei române. Cu această ocazie, numărul de străini din țară a crescut foarte mult, ei rămânând și formându-și familii aici.

3. Același lucru putem spune și despre procesul de educație, lăsat de asemenea pe mâna forței de muncă specializată din occident.

Observăm, deci, că populația României devine pestriță prin importul de „străini” pentru muncile pe care românii nu le puteau face. Occidentalizarea era, pe vremea aceea, mult mai concretă și mai bine definită, mai clară decât astăzi.

Fenomenul de occidentalizare al secolelor XVII-XIX a avut două sensuri, căci în afară de cei sosiți, o parte din tineretul boieresc pleca pentru studii la deja existentele universități, la început în Franța, apoi în Germania și Anglia.

Localnicii români, în procent de 95% analfabeți, au rămas doar cu agricultura, pe care o practicau cu lehamite și la un nivel tehnic minim din cauza bogăției solului românesc. Țăranii și boierii au asigurat continuitatea sistemului feudal până după război. Ei produceau atâta cât aveau nevoie pentru hrană și mici acte de comerț.

După nefericitele evenimente de la sfârșitul anului 1989 s-a creat impresia revenirii la un stat național, bazat pe democrație și justiție.

Foarte repede s-a observat, însă, că noile legi ale restituirii funcționau numai pentru o parte din persoane și că în scurtă vreme au reapărut boierii neocomuniști transformați de curând în neofeudali. Impropriu zis, au apărut așa-numiții BARONI ZONALI înzestrați cu o foarte puternică forță economică și care în zona lor de influență se comportă la fel ca cei din secolele XVIII-XIX. Istoria, deci, se repetă. Ei îndeplinesc aceleași funcții, alimentând cu bani baronii centrali, totodată creându-și relații internaționale pe lângă cele oficiale practicate de un stat slab, leșinat de neputință și corupt prin accepțiune.

Este, într-adevăr, în corect să spunem că marea corupție în România s-a născut în spitale, școli, universități, agricultură etc. Marea corupție s-a creat și are loc pe lanțul noilor boieri, de la președinte, guvern, parlament, la boierii sau baronii locali cu largul concurs al instituțiilor care ar fi trebuit să apere ordinea de drept: justiție, poliție, alte instituții ale statului polițist, care pentru a strânge bani în pușculița guvernului atacă până la dezumanizare tot lumea săracă și nicidecum protejații lor. Prezența lor în închisorile țării, fie și accidental, confirmă regula. Ei sunt doar partea sacrificată a întregului.

Noul neofeudalism românesc și-a schimbat însă stăpânii. Principalul imperiu absorbant al resurselor României este Uniunea Europeană (UE) care, în colaborare cu numeroși „DOMNI” locali cu denumiri mai moderne, a reușit să se impună ca stăpână în țară, să-și numească aici conducătorii economici și politici și să transforme țara într-una periferică, subordonată și mai puțin colonială.

Spun mai puțin colonială pentru că o țară colonială intră sub grija „centrului” și mai și primește câte ceva. România și-a cedat toate sectoarele strategice: petrol, gaze, electricitate, terenuri agricole etc., fără să primească altceva decât firimiturile unor „PROGRAME” care nu reprezintă nimic în comparație cu ceea ce pleacă gratis din țară. Te apucă amețeala numai când auzi cifrele profitului raportat de Petrom și care părăsește liniștit țara.

Subalternizarea de tip neofeudal la care suntem supuși este extrem de observabilă și în tonul dur, aspru cu care ne vin instrucțiunile și dispozițiile de la centru (Bruxel), ca și în atitudinea defăimătoare și rasistă pe care țările centrului o au față de România.

Românii n-au dreptul la Spațiul Schengen și nici la moneda unică. Însă ei au dreptul să vină la noi, să ne masacreze economia, puțina industrie și comerțul. Ei au capital și sunt **investitori... noi nu**, cu excepția boierilor, care prin trădare lucrează alături de ei în speranța că li se vor găsi scaune calde

departe de țară pentru a nu fi trași la răspundere în caz că România ar schița vreun gest de a redeveni normală.

George Friedman spunea, recent: „De la cultură la medicină, până la agricultură, neisprăviții ministeriabili vor lua deciziile cele mai aberante, automanipulându-se prin prostie. Odată plasat în funcția cheie, adversarul din afara granițelor va surâde satisfăcut. Țasta își va distruge țara mai puternic decât un bombardament cu arme de ultimă generație. Ceea ce se întâmplă de fapt și acum în România”.

Pe lângă Imperiul UE mai este prezent și Imperiul American, cu cea mai puternică armă – Fondul Monetar. Încetul cu încetul vine și Imperiul Rus, căci și lui îi place România. Se reface, în felul acesta, triunghiul de presiune despre care am vorbit anterior. Oare ce se va alege atunci din România? Nu va avea ea soarta vecinilor noștri din sud-vest?

Radu GOLBAN

Licența germană a feudalizării

Situația deplorabilă a națiunii române devine din ce în ce mai mult la București și un subiect de analiză a unor politicieni de prim rang. Printre primii care au renunțat la cifre inventate, lozinci și explicații de natură politic corectă, se numără europarlamentarul Adrian Severin. Într-un articol publicat în urmă cu câteva zile, "Colonizarea unei națiuni eșuate" autorul cu mandat de reprezentare a României în Parlamentul Uniunii Europene tratează subiectul colonizării și refeudalizării României în cea mai incomodă manieră pentru cei ce s-au succedat de peste două zeci de ani la conducerea țării. Traversarea unei crize economice și soluționarea unor conflicte politice nu mai are nimic în comun cu starea de eroziune a statalității românești, demnă să pună odată pentru totdeauna proiectul de țară pe butuci. La egalitate de timp, după două decenii de regim ceaușist și încă două decenii de regim postdecembrist suntem martorii unei transformări de la un stat național-comunist care lupta cândva împotriva colonialismului pe mapamond, într-o regiune fără statalitate în căutare după stăpânire străină.

Citind cu atenție articolul mai sus semnalat aș putea crede că România are de-a dreptul un calendar politic propriu - în care anotimpurile se repetă odată la ceva mai bine de un secol: După o eră glaciară de suzeranitate otomană, o primăvară a independenței naționale, urmată de o vară interbelică roditoare și o toamnă în spiritul unei recolte sistematizate, postdecembrismul marchează totodată și începutul unui nou „an” sau ciclu politic, cu precizarea că noua eră glaciară nu mai este una otomană ci imperial-europeană. Revenirea României la structuri feudale sau la raporturi sociale iobăgești însă nu se poate explica doar prin factori de natură internă și nici nu se poate combate doar printr-un simplu act electoral.

Pentru a înțelege mai bine acest anacronism în politica de subdezvoltare a României trebuie să ne asigurăm de adevăratele calități ai partenerilor și eventual prietenilor noștri din Europa. Desigur joacă și modul incalificabil în care România și-a negociat aporturile cu Uniunea Europeană un rol central, însă conservarea național-comunistă antedecembristă de asemenea a împiedicat dezvoltarea unui sistem de apărare auto-imunitar, capabil să identifice

pericolele pseudo-culturale ale unei noi hegemonii în Europa. Necunoscând așadar dimensiunea umanistă și pacifistă a noii hegemonii, am ajuns să ne îmbrățișăm stăpânii de mâine în cea mai feroce naivitate. Pentru a evita ca efectul unei "gripe europene" asupra noastră, în lipsa de anticorpi să aibă la figurat același efect precum l-a avut la propriu asupra triburilor Pieilor Roșii, împingându-i în rezerve, trebuie să ne imunizăm și să cunoaștem mai bine virusul hegemonial.

Printre cei mai agresivi viruși europeni, capabil să distrugă un continent întreg este proiectul "Mitteleuropa" de la 1915 al geopoliticului german Friedrich Naumann (1860-1919). Pentru înființarea unui „Imperiu

Central European” sub conducere germană Naumann a dezvoltat o serie de idei și recomandări atât de universale pentru Germania încât nu se puteau limita doar la începutul secolului al XX-lea. România reprezenta în viziunea acestuia o sferă de interes veritabilă pentru aplicarea unei politici morale de cucerire deghizând hegemonia

Germaniei în umanism, ademenindu-ne cu lozinci pentru un viitor glorios în rândul națiunilor europene. Naumann era convins că soarta a decis că există popoare care conduc și popoare care sunt conduse, ne-fiind în stare să se conducă singure. De profesie predicator, Naumann cunoștea prea bine strategia de misionare aplicată în colonii, încadrată perfect în mitul civilizatoriu față de înapoiți înrobându-i pe un fond cultural relativ credul, prin abuziva elogiare a imperfecțiunii.

Teologismul imperialiștilor din jurul lui Friedrich Naumann este identic cu conceptul lipsit de alternativă, sub forma unui fetiș cioroital politicianilor de la Bruxelles. Ceea ce trăim astăzi în capitalele europene înrolate în acest proiect, este după cum îl numea acest vestit liberal german, un „imperialism neoficial”. Prelucrarea factorilor decizionali ai unui stat în așa măsura încât să acționeze cu celeritate la așteptările de colonizare și penetrare pacifistă (*termiunstechnicus german este „penetration pacifique”*) este odată descifrat un mecanism relativ simplu. Similar strategiei de stăpânire a lumii noi, mai întâi de toate stă culpabilizare culturală, explicându-ne odată dezindustrializați că răul în lume se trage de la noi înșine, fiind incapabil să percepem valoarea mântuitoare a noului stăpân. Doar printr-un proces de autoflagelare, astăzi sub forma unei justiții discreționare, ajungem să ne măcinăm copleșiți de imperfecțiunea îndoctrinată. Această stare firească să ne paralizeze și să ne răpească și de ultima șansă de a dezvolta o strategie pentru a înceta acest proiect de dezbinare națională alias „integrare europeană”.

Problema este mai puțin relația României cu o Europă, bazată pe raporturi egale între națiuni și state suverane cât strategia subversivă de transformare a suveranității în ficțiune - valabilă la Naumann ieri și pusă azi de Berlin în aplicare. Exact aici intervine și impactul strategiei lui Naumann de cucerire pașnică a țărilor sortite stăpânirii străine.

Refeudalizarea României pe plan politic și administrativ de mâine, acordând baronilor locali prin regionalizare autoritate statală în lătura și ultima rămășiță de stat național unitar. Factorii decizionali cred că proiectul în numele căruia ei sacrifică și ultimul bastion național ar fi în conformitate cu niște principii universale. Greșit - ei sunt victimele unei holograme de unitate care le acoperă câmpul de vedere al politicii.

Un început ar fi să combatem acest virus prin acțiuni de salubritate politică: Atunci când vom arăta fundației germane Friedrich Naumann la București că locul ei în viața publică românească nu poate fi mai sigur decât cel al britanicilor în fostele colonii, ne va respecta și Europa. Dar pentru acest lucru avem nevoie și de politicieni care să nu mai frecventeze în manieră de pelerini edificiul cultural al înrobirii naționale în spiritul imperialismului german.

Adrian SEVERIN

Colonizarea unei națiuni eșuate (I)

Când în secolul al XIX-lea conservatorii români criticau formele fără fond, ei aveau în vedere faptul că statul român mersese prea repede în preluarea formei instituționale specifice națiunii moderne, pe când fondul societății românești rămăsese încă feudal. Astăzi lucrurile se petrec oarecum invers. Avem iarăși forme fără fond dar nu pentru că adoptăm prea repede forme (politice) moderne care nu se potrivesc unui fond (social) arhaic, ci pentru că fondul național român (astfel cum a fost moștenit de la regimul comunist), în tranziția sa spre modernitatea specifică națiunilor occidentale, reculează către un sistem arhaic de socializare de tip feudal.

Am scris cu mai mulți ani în urmă că România post-comunistă are de ales între modernizare și feudalizare. Am mai scris, de asemenea, că România nu este cu nimic excepțională în ceea ce privește corupția și că cei care pretind că ar fi nu fac decât să folosească pretinsul exceptionalism românesc ca argument pentru menținerea României ca membru de mâna a doua al familiei europene și euro-atlantice. În fapt, adevărata problemă a României nu este corupția ci feudalizarea.

De ce tranziția de la națiunea comunistă la cea capitalistă a făcut posibilă apariția unei bifurcații pe firul destinului românesc, o cale ducând spre modernizare iar alta spre feudalizare? Egalizarea social-economică și educațională comunistă (comuniștii nu au dorit transformarea proletariatului în clasă conducătoare a societății ci transformarea întregii societăți într-o clasă de proletari), ca și hiper-centralizarea politică a statului comunist totalitar, omogenizând societatea, impunându-i o agendă unică și obligându-o la loialitate față de o conducere statală de asemenea unică și monolitică, au consolidat vechea națiune burgheză română, puternic polarizată și divizată sub aspect patrimonial și civilizațional. Aceasta cu atât mai mult cu cât comunismul românesc, dogmatic în raporturile interne dar inapetent față de ideologia internaționalistă, a fost național, exaltând întreaga mitologie pe care s-a ridicat din începuturi ideea statului-națiune. De aici, revoluționarii anilor 1990 au crezut că se poate merge mai departe spre transformarea națiunii române

comuniste - o națiune comunistă dar totuși națiune - într-o națiune modernă de tip occidental european. N-a fost să fie așa!

Național-comunismul, ca structură politică a unei societăți închise și controlate, a fost lipsit de două componente esențiale și totodată specifice ale națiunii capitaliste pluralistă și liberală: democrația și statul de drept. Desigur, s-a vorbit, și nu fără teme, despre o democrație comunistă *sui generis*, precum și despre o legalitate comunistă (socialistă). Acestea funcționau, însă, în cadrul unei organizări sociale de tip autoritar și egalitar în care, inevitabil, libertatea democratică se limita la căutarea soluțiilor pentru punerea în aplicare a ceea ce s-a decis într-un mediu politic separat de societate și neținut a răspunde față de ea, iar legea se aplica în așa fel încât să confirme justetea deciziei politice, contorsionând realitatea social-economică în funcție de preceptele ideologiei oficiale. (Oricum, justiția național-comunistă, politizată în interesul puterii publice, a fost mai apropiată conceptului național-democratic de „lege și ordine” decât actuala justiție neo-feudală, politizată în interesul puterilor oligarhice private.) În acest cadru politic, lipsiți fiind de capital financiar-economic, ca și de instrumente de autoapărare socială, cetățenii se puteau baza, în rezolvarea problemelor lor existențiale și de securitate, pe protecția puterii publice, tot mai ineficientă în condițiile stagnării economice și a creșterii în complexitate a problemelor de rezolvat. Compensarea respectivei neputințe se putea realiza doar prin acumularea de "capital social" (în jargonul timpului, "pile, cunoștințe, relații"), adică prin constituirea de sau/și intrarea în rețele de socializare informale para-statale, structurate tot vertical și apte a oferi protecție „fericiților” lor membri. Asemenea structuri și un asemenea tip de relații sociale trimiteau, însă, înapoi către raporturile de vasalitate constituind mecanismul de protecție tipic feudalismului.

Când comunismul s-a prăbușit iar formidabila forță centripetă a dictaturii sale a dispărut odată cu „teroarea de stat”, ceea ce a supraviețuit, în confuzia și slăbiciunea statului de tranziție, au fost tocmai rețelele informale para-statale de protecție. Pe de altă parte, ceea ce indivizii, eliberați de constrângerile ordinii publice opresive, au încercat să facă a fost să își transforme fostul "capital social" comunist în capital financiar capitalist, utilizând metodele acumulării primitive de capital (adică abuzul sau acțiunea în afara legii) spre a transfera activele publice în patrimoniul privat. De oprirea la timp a acumulării primitive a capitalului (proces altminteri inevitabil în orice regim de tranziție) și de înlocuirea puterii rețelelor private de protecție prin puterea protectoare a instituțiilor statului exercitată în condițiile unei legislații adoptate și aplicate transparent prin metode democratice, depindea evitarea trecerii de la național-comunism la un regim oligarhic. Din nefericire lucrul nu s-a reușit iar pluralismul oligarhic care a rezultat a dus la prăbușirea României în neo-

feudalism.

Din perspectiva oricărei națiuni moderne autentice, o ordine feudală reală care funcționează în spatele unei ordini naționale de fațadă, arată ca fiind afectată de corupție sistemică. Când sistemul național este exclusiv nominal iar sistemul feudal este singurul care funcționează cu adevărat, produsul perceptibil este corupția. În realitate nu este vorba despre corupție în sensul de comportament deviant de la regulile sistemului real - în speță cel feudal - ci despre devierea obiectivă a celor ce aplică regulile fondului feudal, caracterizat prin protecția ierarhică discreționară intrinsecă raporturilor de vasalitate, de la regulile formei naționale moderne, circumscrise de principiile democrației și statului de drept, de controlul reciproc și echilibrul puterilor. Totdeauna, în zona de interferență a două sisteme de organizare socială aparținând unor culturi diferite corupția este secretată în mod obiectiv, generând frustrare în toate direcțiile.

Iată de ce corupția nu scade în România prin represiune. Atâta timp cât statul național român este o aparență, corupția lui este doar o fantomă; și de fantome nu se poate scăpa prin mijloace represive. Cine vrea să scape de acest tip de corupție (obiectivă) trebuie să combată realitatea României neo-feudale.

Colonizarea unei națiuni eșuate (II)

România de azi nu (mai) este o democrație națională ci o ordine neo-feudală care a fărâmițat țara într-o sumă de baronate, de oligarhii sau de grupuri de interese locale și a transformat cetățenii în iobagi, în suspuși ai unor potențați parohiali.

Românii de rând au renunțat la drepturile și libertățile cetățenesti în schimbul grației protectoare a oligarhilor locali. Spre a-și menține puterea, amenințată de veleități endogene și rivalități exogene, potențații abuzivi aflați la cârma respectivelor baronate, la rândul lor, au acceptat ori chiar au căutat arbitrajul corupt și coruptibil al unei conduceri centrale formate din "principi fără țară". În ceea ce îi privește pe cei din urmă, spre a-și păstra statutul și a-și perpetua sistemul de privilegii garantat de el, aceștia au „închinat” teritoriul asupra căruia domnesc (dar pe care nu-l guvernează) străinătății, respectiv noilor imperii european și euro-atlantic. Protecția externă (evident, generos compensată prin

cedarea atributelor suveranității statale dar și a controlului direct asupra celor mai strategice active/resurse autohtone) este menită să descurajeze sau să contrabalanseze contestările interne. În fapt, conducătorii (nominali) ai statului român actual nu mai pot fi înscăunați fără avizul străinătății și se mențin în scaun doar cu susținerea ei.

Trebuie spus, totuși, că atitudinea imperială a UE sau SUA față de România nu este atât rezultatul dorinței acestora cât efectul faptului că românii le-au tratat ca și când ar fi imperii suzerane și astfel, încă o dată, forma a creat conținut. De asemenea, românii au „invitat” actorii regionali și globali să preia conducerea țării, internaționalizând luptele politice interne și lăsând impresia, prin nevolnicia cronică a guvernărilor succesive, că într-un stat cu semnificație strategică pentru acei actori, puterea este vacantă. Într-un atare context și în atari condiții națiunea a devenit un teritoriu, poporul o populație, statul o colonie, cetățeanul un șerb iar democrația o impostură.

Prima problemă a României nu este, deci, corupția ci feudalizarea; corupția este produsul feudalizării, al unei ordini feudale care funcționează într-un înveliș instituțional democratic ori al unui fond feudal arhaic înghesuit într-o formă națională modernă. Actualii conducători așa-ziși naționali ai României nu pot rezolva cu adevărat problema corupției întrucât eradicarea acesteia ar presupune combaterea feudalizării. Or, neo-feudalismul este nu doar izvorul corupției, ci și baza statutului lor.

În încercarea de a câștiga timp, conducătorii de azi ai țării ne spun că România se poate moderniza doar lăsându-se civilizată de Occident; adică pornind de la starea de colonie. O colonie în care ei sunt și rămân "guvernatori" sau "vice-regi".

Cu alte cuvinte, România, ca stat național eșuat, ar putea deveni stat național modern numai după ce va fi reeducată de metropolele occidentale. Astfel, independența țării ar fi abandonată, chipurile, nu spre a obține garanții externe pentru păstrarea domniilor interne, ci pentru a-i reciviliza pe români și a-i readuce, pe un plan superior, la starea de națiune. Pe de altă parte, celor care deplâng colonizarea României și cheamă la acțiune împotriva unui atare statut, li se spune că lupta pentru decolonizare este prematură întrucât "misiunea colonială" nu s-a încheiat și, deci, opera de civilizare prin colonizare nu este împlinită încă.

Așadar, teza elitei actuale autoproclamat progresiste a României neo-feudale, este că națiunea româna originară, născută ca formă fără fond și pervertită apoi de nefastul experiment național-comunist, nu a putut fi modernizată de regimul

post-comunist ticăloșit și astfel, a eșuat. Cel din urmă, în loc să o europenizeze (prin europenizare înțelegându-se preluarea „adevăratului” model de democrație modernă aparținând vestului european și euro-atlantic), în ticăloșia lui retrogradă, a împins-o spre neo-feudalizare. Cu alte cuvinte, după colapsul comunismului real, la confluența neo-comunismului de tranziție cu capitalismul de cumetrie a apărut neo-feudalismul. Cum un proces natural de trecere de la statul feudal anacronic la statul național modern ar lua un timp prea îndelungat, păstrând și chiar agravând decalajele civilizaționale dintre România și Occident, ni se propune - sau, mai bine spus, se impune - acceptarea statutului de colonie prin care Occidentul ne modernizează direct, rapid și eficient; respectiv se proclamă renunțarea la independență. În cele din urmă, redevinită națiune, România se va emancipa sau se va autodetermina din nou; de astă dată ca stat-națiune component al Imperiului European de Apus numit UE.

Asta se întâmplă acum în România. Să fie oare acesta unicul drum pe care poate merge România spre un destin mai bun? Aceasta mai ales în condițiile în care democrația occidentală este ea însăși în criză iar lumea occidentală, cuprinsă de egoism național, este ea însăși coruptă? Este acesta oare drumul pe care și-l doresc românii? În deruta lor suicidară mulți susțin, din nenorocire, un asemenea curs. Mulți dar nu cei mai mulți.

Mai are, însă, importanță opțiunea majorității românilor? Cei care cred că opțiunea românilor este diferită și se bat pentru ca ea să fie luată în considerare sunt în același timp lideri anti-sistem (sistemul combătut fiind cel neo-feudal și neo-colonial iar nu cel național și democratic, Europa imperială iar nu Europa federală) și lideri naționali adevărați. Ei sunt combătuți până la anihilare de adepții „modernizării României prin colonizare”.

Anihilarea are loc prin asasinare civică sau politică iar tehnologia folosită este așa-zisa "luptă totală împotriva corupției". O vedem zi de zi, ceas de ceas și în proporție de masă pe ecranele televizoarelor. Astfel, "industria anticorupției" care în prezent terorizează România, a transformat scopul - eradicarea corupției care, în realitate se poate realiza doar prin renașionalizarea statului - în mijloc - adică în armă pentru lichidarea liderilor naționali, respectiv a celor care urmăresc renașterea națiunii române prin forțe proprii și modernizarea ei prin efort românesc coerent.

Iată cheia care permite înțelegerea criteriului de selecție unindu-i pe toți cei trimiși în mașina de tocat a fabricilor celui mai corupt și mai anti-național sau anti-românesc fundamentalism (talibanism) al "anti-corupției". Condamnarea (a se citi „eliminarea”) are loc nu în funcție de faptul că ești necinstit sau cinstit, că faci parte din cercurile opoziției sau din cele ale puterii, că ești fanul

Președintelui sau susținător al Guvernului, că ești om politic, om de afaceri sau om de cultură, că ești bogat sau sărac, că te pierzi în masă, te situezi în clasa de mijloc sau te ridici în elită. Cei urmăriți și condamnați sunt cei care sunt, au potențialul de a fi sau capacitatea de a-i sprijini pe liderii naționali. Adică cei care refuză - explicit sau implicit, intenționat sau neintenționat, din motive corecte sau din motive greșite - atât feudalizarea cât și colonizarea României.

Din această perspectivă miza nu mai este acum modernizarea sau feudalizarea ci supraviețuirea sau dispariția națiunii române ca națiune modernă de sine stătătoare. Că pierzând bătălia romanii vor pierde totul, este indiscutabil. O atare dispariție nu va aduce, însă, vreun profit nici Occidentului. Dimpotrivă. Numai de ar pricepe la timp aceste adevăruri cei ce mai pot face ceva; fie ei dinăuntrul sau din afara sărmanei României!

PS – După terminarea redactării acestui eseu mi-a parvenit o analiză publicată de Deutsche Welle (analiză a cărei lectură a fost recomandată pe blogul personal chiar de către Primul ministru Victor Ponta), potrivit căreia „baronii locali sunt legitimi”, respectiv mai legitimi decât conducătorii de la centru ai statului român. Concluzia este justă doar în condițiile unei ordini neo-feudale întrucât atunci, într-adevăr, „baronii locali” au un „contract social” direct cu poporul, care le este mai loial lor decât instituțiilor centrale, în timp ce „principii de la centru”, lipsiți fiind de o „feudă” proprie (fiind, deci, „fără țară”) au exclusiv o legătură indirectă, mediată de cei dintâi. Pornind de aici, analiștii germani recomandă să se treacă peste suveranitatea statului român, se subînțelege „ilegitim”, spre a se lucra direct cu „baronii locali cei legitimi”, măcar și pentru faptul că astfel costul „inevitabilei” corupții românești va fi mai mic. Aparent în sprijinul proiectului de „descentralizare administrativă” a României, această abordare nu are nimic comun cu ideea regionalizării europene într-o lume modernă și post-modernă, idee care nu urmărește regionalizarea Europei (cu desființarea statelor-națiune) ci europenizarea regiunilor (în scopul consolidării statelor-națiune). În acest sens, o bună regionalizare sau descentralizare nu trebuie să aibă la bază, să consacre și să legitimizeze puterea oligarhilor locali ci, dimpotrivă, să o desființeze și să o integreze în ordinea democratică națională română, precum și în cea transnațională europeană. Ceea ce sugerează, de fapt, articolul publicat de Deutsche Welle este condamnarea României la un statut special de tip colonial în cadrul UE. Trist, foarte trist! Grav, foarte grav! Inacceptabil, cu totul inacceptabil!

COLABORATORII ACESTUI NUMĂR:

MIHAI BERCA

Profesor universitar doctor, sef de catedră la UASMV Bucuresti, profesor asociat al mai multor universități europene, laureat al premiilor Academiei Române, Academiei Oamenilor de Știință, Academiei de Științe Agricole.

DANIELA GÎFU

Cunoscuta scriitoare din noua generație, cercetător cu lucrări în domeniul procesării limbajului natural în corelație cu analiza de discurs și Profesor asociat la Universitatea “Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Redactor-șef al revistei „*Destine literare*”, care apare la Montreal.

ADRIAN SEVERIN

Profesor universitar doctor de drept al comerțului internațional și construcție europeană, europarlamentar, ex-viceprim ministru și ministru al Afacerilor Externe, Raportor special ONU pentru drepturile omului, ex-Președinte al Adunării Parlamentare a OSCE.

Dr. RADU GOLBAN

Doctor în economie, politolog și jurist originar din România, profesor la Universitatea St. Gall din Elveția, visiting profesor la Universitatea de Vest din Timișoara, autor al volumelor: „Holograma Europa. Politica europeana a Germaniei”, „**Eurosistemul - o tensiune arhitecturala a convergentei**”, „UEM – incontro?”

**caiet de dezbateri, opinii și considerente
referitoare la nevoile României**

Nr 7 noiembrie 2013

**COLECȚIA PERSONALISTĂ
SUB ÎNGRIJIREA LUI CORNELIU LEU**

*Așteptăm contribuții, intervenții și comentarii în
dezbateră noastră la adresele de mail:
leuc@upcmail.ro, leuc@clicknet.ro, invitând pe
oricine să se asocieze astfel grupului nostru de
reflecție.*